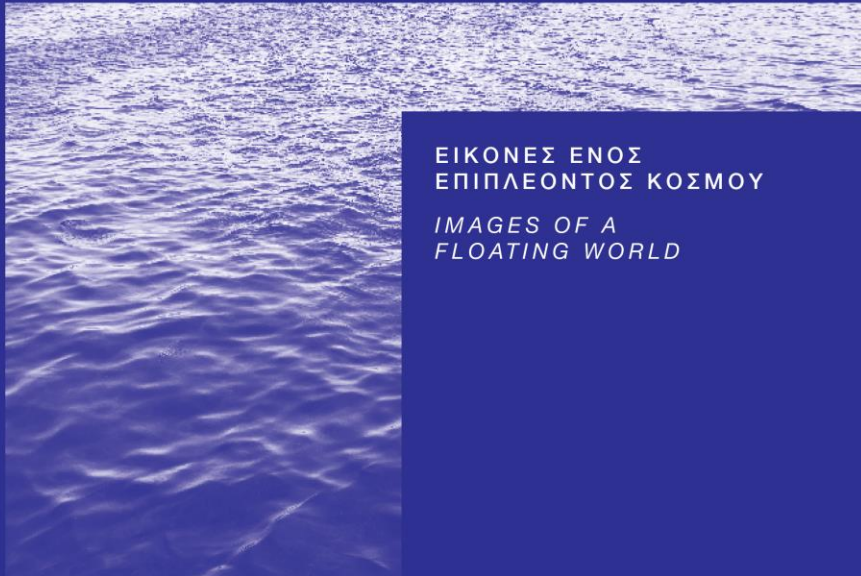

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΟΣ
ΕΠΙΠΛΕΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

*IMAGES OF A
FLOATING WORLD*

ΕΠΙΜΕΛΗΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
CURATORIAL SCHEME

Εικόνες ενός Επιπλέοντος Κόσμου

Τα πρώτα Πριμαρόλια του 2019 πότισαν έναν κήπο και φύτεψαν έναν σπόρο. Ο σπόρος αυτός μεγάλωσε και θέριαψε, χαρίζοντας στο πρώτο πριμαρόλι του 2020 το μεγάλο του καρπερό ταξίδι. Ούριοι άνεμοι το έστειλαν στα πρώτα του ταξίδια στη θάλασσα όπου άνοιξε πορεία προς νέους ορίζοντες, να παλέψει, να αντρωθεί, να ανακαλύψει, να επιστρέψει. Να ολοκληρώσει το πιο σημαντικό, πρώτο του ταξίδι και να συνεχίσει.

Το ταξίδι είναι κίνηση. Και η κίνηση συνάρτηση της ύπαρξης. Κινώ και κινούμαι: οι ρίζες του ξεκινώ και του συγκινούμαι. Η ώθηση του ανθρώπου να ταξιδέψει και να εξερευνήσει, ανέκαθεν τον οδήγησε σε αναπάντεχες ανακαλύψεις αλλά και δεινές πανωλεθρίες. Ο ομηρικός Οδυσσέας αποτελεί ορόσημο στην παγκόσμια λογοτεχνία καθώς επισημαίνει τη σημασία του ταξιδιού για τον άνθρωπο, τις τροχιές, την πορεία-εμπειρία, «τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας»¹, τον διαρκή αγώνα επαναπατρισμού.

Οι θάλασσες ανέκαθεν λειτουργούσαν ως ανοιχτοί δρόμοι επικοινωνίας και κίνησης, εξασφαλίζοντας το πέρασμα σε άγνωστα και αχαρτογράφητα νερά. Το 19^ο αιώνα, η σύνδεση περιοχών της Ελλάδας με άλλα ευρωπαϊκά λιμάνια, κατά βάση λόγω του εμπορίου, δημιούργησε και ανέπτυξε δεσμούς με ανερχόμενα αστικά κέντρα και ξένες κουλτούρες. Περιοχές όπως το Αίγιο, η Πάτρα, ο Πύργος, η Καλαμάτα, η Κόρινθος, η Ζάκυνθος βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία με λιμάνια της Ευρώπης, στη συγκεκριμένη περίπτωση μέσω ενός σημαντικού για την εποχή καρπού, αυτού της μαύρης σταφίδας, που καλλιεργείται στις πλούσιες πλαγιές της Αιγιάλειας, στα χώματα της Αχαΐας, απέναντι από τον Κορινθιακό Κόλπο. Φορτία, άνθρωποι, θάλασσα και αμέτρητες ιστορίες—όλα σε κινητικότητα—όπως και η ετυμολογική προέλευση του Αιγίου από το ομηρικό ρήμα «αΐσσω», που σημαίνει κινούμαι ορμητικά, λόγω του ότι η πόλη απλώνεται δίπλα σε ορμητικά κινούμενη θάλασσα—ή διότι τα εδάφη της είναι σεισμοπαθή². Μια αέναη συνεπώς κινητικότητα, κυριολεκτικά και μεταφορικά, από την αρχαιότητα έως σήμερα, οδηγεί στην επιφάνεια το καλλιτεχνικό, το πολιτιστικό, το αφηγηματικό, καθώς προσωπικές, υλικές και οργανικές κλωστές υφαίνονται στον αργαλειό της ζωής, όπως το σάβανο μιας αέναης Πηνελόπης.

Η ιστορία της τέχνης του 19^{ου} αιώνα καταγράφει μια στροφή Ευρωπαίων καλλιτεχνών προς μια πιο «ρευστή» απεικόνιση του κόσμου, όταν ασπάστηκαν μια θεματολογία του σύγχρονου. Μετά το 1850, το εμπόριο του δυτικού κόσμου με την Ιαπωνία έχει ως αποτέλεσμα, τα χαρακτηριστικά του Χοκουσάι και του Χιρόσιγκε ξεφορτώνονται στα λιμάνια της Χάβρης, επηρεάζοντας την αισθητική και το έργο των Manet, Monet και Degas.³ Μια φουσκοθαλασσιά που χαϊδεύει τις ιαπωνικές ακτές, υψώνει το διάσημο κύμα του Χοκουσάι (*The Great Wave off Kanagawa*, c. 1829–1833) και το ξεβράζει μετά από χρόνια στις γαλλικές μανιασμένες φουρτούνες του Κουρμπέ (*The Wave*, c. 1869–1870). Το 1882 γεννιέται ο James Joyce, Ιρλανδός συγγραφέας, ο οποίος λίγο αργότερα φέρνει στο φως το ταξίδι ενός άλλου *Οδυσσέα (Ulysses)*, που περιπλανάται σ' έναν μοντέρνο βιομηχανοποιημένο κόσμο. Ιδωμένη *διακειμενικά* η κινητικότητα, ενεργοποιείται ως αποτέλεσμα όλων των ενδιάμεσων σταθμών, των εμπειριών, των συναναστροφών, των ιστοριών.

¹ Κ. Π. Καβάφης, *Ιθάκη* (1911)

² Γεώργιος Μυστριώτης, *Ομήρου Ιλιάς* (1887)

³ Julian Bell, *Ο Καθρέφτης του Κόσμου* (2009)

Εμπνεόμενοι από μια *ρευστότητα* και *ευθραυστότητα* της εικόνας και της καθημερινότητας, οδηγούμαστε στις «εικόνες ενός επιπλέοντος κόσμου», όπως μεταφράζεται στη γλώσσα μας ο όρος 'ουκίγιο-ε', μια ιαπωνική τεχνική (18^{ος} – 20^{ος} αι.) με αναφορές στις έννοιες του ρευστού, του φευγαλέου, του φθαρτού, του μοντέρνου οι οποίες επανατοποθετούνται στο σήμερα. Συνδέουμε αυτές τις έννοιες της ρευστότητας, φθαρτότητας και του εφήμερου με την κίνηση του νερού που μεταφέρεται και μεταφέρει ανθρώπους, εικόνες, πολιτισμό, ιστορίες και αισθητηριακά ερεθίσματα.

Οι προσκεκλημένοι καλλιτέχνες της έκθεσης ακολούθησαν ένας-ένας το δικό τους ταξίδι είτε μέσα από τις επισκέψεις τους στον τόπο, στον χώρο της έκθεσης, είτε μέσα από τις διαδικτυακές μας συνομιλίες και ξεναγήσεις, όπως επιτάσσει η σημερινή πραγματικότητα, εν έτη πανδημίας 2020. Οι καλλιτεχνικές διαδρομές και εμπνεύσεις, ευτυχώς, δεν χάνονται πίσω από σύνορα και τείχη. Η Collins εξερευνά την ακτογραμμή και θαλασσογραφία του Κορινθιακού μας κόλπου με τα θαλασσινά της τοπία, καταγράφοντας για πρώτη φορά στο έργο της υποβρύχιες εικόνες (pixel by pixel). Ο Kiaiς προσεγγίζει το στοιχείο του Καιρού, της ευκαιρίας, της στιγμής και πως ο χρόνος αντικατοπτρίζει αυτό που αποκαλούμε «ζωή». Η Αθανασοπούλου, χωρίς και η ίδια να μπορέσει να επισκεφθεί φυσικά το χώρο της έκθεσης (εν μέσω πανδημίας), αλλά μόνο ψηφιακά και διαδικτυακά, μας μεταφέρει σε μια διαφορετική οπτική της σταφιδαποθήκης, μέσα από έναν υποθαλάσσιο ανεστραμμένο κόσμο. Ο Ζαφειρόπουλος μελετά την παραγωγική διαδικασία της καλλιέργειας της σταφίδας, ακολουθώντας τις σύγχρονες τροχιές και τα ταξίδια του πολύτιμου αυτού προϊόντος. Ο Κρανιδιώτης θέλγεται από την επιστήμη της μηχανικής, από την βιομηχανική επανάσταση, μέσα από την κινητικότητα των πλοίων, αντικατοπτρίζοντας την παλινδρομική κίνηση των ιστίων και των κυμάτων μέσα στον χώρο. Η Μαστρογιαννάκη εντοπίζει ένα διαφορετικό ταξίδι, ανθρώπων και πληθυσμών, σχολιάζοντας τις ζωές των προσφύγων, αποδίδοντας, όπως αναφέρει και η ίδια, φόρο τιμής στους μετακινούμενους πληθυσμούς του κόσμου. Ο Μπαλάσκας, με παιγνιώδη διάθεση, αγγίζει ζητήματα μετακίνησης «παράλληλων» φορτίων και ιστοριών των πλοίων της εποχής περασμένων αιώνων, καθώς ακόμη και σήμερα υπό ένα διαφορετικό πρίσμα, η ελευθερία και η απαγόρευση της μετακίνησης μας οδηγούν ακόμη και σε μια είδους «αυτό-παγίδευση». Η Παυλή, με βασικά δομικά υλικά ανακατασκευάζει την ανθρώπινη κινητικότητα, την εμπειρία και την επικοινωνία, χρησιμοποιώντας το νερό ως παράγοντα μιας οικουμενικής ανθρωπολογικής και πολιτιστικής εξελιξιμότητας. Ο Ψαρράς δημιουργεί επαυξημένα αντικείμενα σε Οδύσσειες μέσα από τις συγκλίσεις ποίησης, γεωγραφικής θέσης και performance, καταγράφοντας τις ποιητικές τροχιές των αντικειμένων που είτε αφήνονται να ταξιδέψουν ή επιστρέφουν σε μας.

Το ταξίδι εμπεριέχει ιστορίες, αφηγήματα και βιώματα—όλα περιπλέκονται διαμορφώνοντας ρυθμικότητες και τροχιές αποτυπωμένες σε κείμενο, εικόνες, χάρτες και αστερισμούς αντικειμένων. Μιλώντας για κινητικότητες, βρισκόμαστε «στο κέντρο των αστερισμών της εξουσίας, της δημιουργίας των ταυτοτήτων και των μικρογεωγραφιών της καθημερινής ζωής»⁴. Κινούμαστε, άρα υπάρχουμε.

Νάνσυ Χαριτωνίδου

Επιμελήτρια έκθεσης, Εικαστικός

---

⁴ Cresswell, T. (2011). 'Mobilities I: Catching up'. *Progress in Human Geography*. 35 (4), pp. 550–558.

Images of a Floating World

The first Primarolia Festival of 2019 watered the garden and sowed the seed. This seed sprang and grew strong, offering the first primaroli ship of 2020 its great, fruitful voyage. Auspicious winds sent it onwards to its first travels at sea where it set sail to new horizons, crashing against the waves, earning its stripes, and after making new discoveries, returning home. It completed its most important, first journey and now sets sail again.

The journey is movement. And movement a function of existence. To move and be mobile: to be open to movement and to be able to be moved. The human impulse to travel and explore has always led us to unexpected discoveries but also tragic debacles. Homer's Odysseus becomes a staple of world literature as the work highlights the importance of voyages and travels for humans, as well as the trajectories, the path-become-experience, the "Laistrygonians and Cyclops", the enduring struggle for repatriation.

The sea has always functioned as both a physical and metaphorical space of communication and movement, ensuring passage to the unknown and the uncharted. In the 19th century, Greece's connection with various European ports, essentially due to trade, created and fostered links with upcoming urban hubs and foreign cultures. Locations such as Aigio, Patras, Pyrgos, Kalamata, Corinth, Zakynthos were in continuous contact with European ports by exporting internationally the famous Corinthian black currant (Vostizza) cultivated across the rich territories and slopes of Aigialeia, Achaea; facing the Corinthian Gulf.

Cargo, people, the open sea, and countless stories—everything in movement—reflecting the etymological origin of Aigio which derives from the Homeric verb "aisso", meaning to move rapidly, describing the city's position next to a constantly moving sea, or as the moving of active tectonic plates due to earthquakes. A perpetual mobility, therefore, both in literal and metaphorical terms from antiquity to today brings to the surface artistic, cultural and narrative aspects, as the personal, social, material and organic threads are woven at the loom of life, like the shroud of a constant Penelope.

Nineteenth century history identifies a shift of European artists towards a more "fluid" depiction of the world, when they embraced a more contemporary thematic. Since 1850, western world trade had opened in Japanese ports. As a result, the etchings of Hokusai and Hiroshige were unloaded off the ports of Le Havre, gradually impacting on the aesthetics of Manet, Monet and Degas. A tidal wave that caresses the Japanese gives rise to the famous Hokusai work (*The Great Wave off Kanagawa*, c. 1829–1833). The wave is washed ashore years later in French Normandy and becomes Courbet's Stormy Sea (*The Wave*, c. 1869-1870). In 1882, the Irish writer, James Joyce, is born. He will later reveal the journey of another, contemporary Ulysses, wandering a modern, industrialized world. Hence, mobility, approached in intertextual terms, is activated as a result of all the intermediate stations, experiences, encounters, grand narratives and personal stories.

Inspired by the fluidity and fragility aspect of the image and the everyday, we are led to the 'images of a floating world', as the term 'ukiyo-e' is translated in English. 'Ukiyo-e' is a Japanese technique (18th–20th centuries) which refers to concepts of fluidity, fleetingness, attrition, and modernity relocated in the present. We trace a link between these concepts of fluidity, attrition, and the

ephemeral with the movement of water as it is transported, and it transports people, images, culture, stories, and sensory knowledge.

The artists invited to exhibit their work each followed their own journey, either through their visits to the place, the exhibition space, or through our virtual conversations and guided tours, as today's reality dictated in the year of pandemic, 2020. Artistic trajectories and inspiration are thankfully not trapped behind frontiers and walls. Collins explores the seashore and the thalassography of our Corinthian Gulf with her seascapes, recording for the first time in her work submarine images (pixel by pixel). Kiass approaches the element of *Kairos*, of opportunity and the right moment and of how time can reflect what we call "life". Athanasopoulou, being unable to visit the space of the exhibition (amid the pandemic), solely digitally and through the internet transports us to a different perspective of the currant storage warehouses, through a submarine, upside-down world. Zafeiropoulos studies the production process of cultivating raisins, following the contemporary trajectories and voyages of this valuable product. Kranidiotis is attracted by the science of engineering, the industrial revolution and through the mobility of ships he reflects the reciprocating motion of masts and waves in space. Mastrogianaki traces a different journey of individuals and peoples, commenting on the lives of refugees and paying a tribute, as she mentions, to the world's moving populations. Balaskas, in a playful mood, touches on issues of moving "parallel" cargoes and stories in the ships of past centuries, while noting that even today, under a different light, freedom of movement and its prohibition lead us to a type of "self-entrapment". Pavli, using basic structural materials, reconstructs human mobility, experience, and communication, employing water as a factor of an ecumenical, anthropological, and cultural evolution. Psarras creates expanded objects in going through their own odysseys, via the convergence of poetry, geolocation, and performance, recording the poetic trajectories of these objects which are either left to travel or they return to us.

A journey includes stories, narratives, and experiences; entangling rhythms and trajectories imprinted on text, images, maps, and constellations of objects. Talking about mobilities we find ourselves "at the center of the constellations of power, the creation of identities and micro-geographies of everyday life"⁵. We move; therefore, we exist.

Nansy Charitonidou

Curator, Artist

---

⁵ Cresswell, T. (2011). 'Mobilities I: Catching up'. *Progress in Human Geography*. 35 (4), pp. 550–558.